

dług programu rozbudowy, zatwierdzonego przez Ministra Spraw Wewnętrznych dnia 27 stycznia 1934 r., grunty państwowe o powierzchni 4 ha 4738 m kw, a stanowiące dalszą część terenu państwowego pod nazwą wymienioną w § 1.

§ 3. Cena sprzedażna gruntów, wymienionych w § 2, wyniesie zł 40.264,20 i zostanie spłacona w 10 ratach, z których pierwsza w wysokości co najmniej 10% płatna jest przy podpisaniu aktu kupna-sprzedaży, następne zaś w ratach rocznych z oprocentowaniem, którego wysokość oznaczy Minister Skarbu.

§ 4. Wykonanie rozporządzenia niniejszego, w szczególności zaś ustalenie bliższych warunków i terminów przejęcia i nabycia przez gminę m. Częstochowy gruntów, oraz dalszego ich użytkowania porucza się Ministrowi Skarbu.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *L. Kozłowski*
Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

903.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 20 września 1934 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Opieki Społecznej i Spraw Wewnętrznych o ustawianiu, używaniu i obsłudze wytwornic acetylenowych.

Na podstawie art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 24 marca 1933 r. o nadzorze nad zbiornikami pod ciśnieniem (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 234) zarządzam co następuje:

I. Przepisy ogólne.

§ 1. Przepisom niniejszym podlegają wszystkie urządzenia acetylenowe, służące do wytwarzania i używania acetyleny, z wyjątkiem:

- a) urządzeń acetylenowych w państwowych i prywatnych instytucjach naukowych, laboratorjach fabryk oraz w doświadczalniach zakładów fabrykujących wytwornice, o ile nad konstrukcjami tych urządzeń acetylenowych przeprowadza się badania dla celów naukowych i doświadczalnych;
- b) wytwornic acetylenowych, służących do oświetlania (lampy i latarnie), gotowania i ogrzewania, bez ruchomego klosza zbiornika gazu oraz bez zastosowania sprężonego powietrza lub tlenu, o ile ładunek karbidu wytwornicy nie przekracza 2 kg, ciśnienie acetyleny 0,15 atn (atmosfer nadciśnienia) oraz temperatura w przestrzeni gazowej wytwornicy 100° C.

§ 2. Wolno używać wyłącznie wytwornic acetylenowych, których konstrukcje zostały dopuszczone do użytku przez Ministra Przemysłu i Handlu i które zostały ostemplowane na podstawie rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 29 sierpnia 1934 r. o budowie i stanie technicznym wytwornic acetylenowych (Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 741).

§ 3. 1. Na używanie wytwornicy acetylenowej stałej (§ 3 rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 29 sierpnia 1934 r. o budowie i stanie technicznym wytwornic acetylenowych, Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 741) należy uzyskać pozwolenie władzy przemysłowej II instancji.

2. Nie wymaga pozwolenia używanie wytwornic przenośnych (§ 3 rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 29 sierpnia 1934 r. o budowie i stanie technicznym wytwornic acetylenowych, Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 741), jak również używanie acetyleny rozpuszczonego (acetylene dissous), o ile acetylen rozpuszczony jest przechowywany w naczyniach, odpowiadających przepisom o zbiornikach do przewozu gazów sprężonych, skroplonych i rozpuszczonych pod ciśnieniem.

§ 4. Wytwornice acetylenowe stałe powinny być ustawiane w pomieszczeniach, odpowiadających wymaganiom § 17 rozporządzenia niniejszego, i tam powinny być przyłączone do rurociągów stałych.

§ 5. Urządzenia acetylenowe powinny być zabezpieczone przed mrozem, jeżeli nie chroni ich specjalne położenie lub też budowa. Używanie wytwornicy acetylenowej stałej albo przenośnej na wolnym powietrzu jest dozwolone przy zachowaniu wymagań § 6 rozporządzenia niniejszego oraz w przypadkach, gdy wytwornica jest zabezpieczona od zamrznięcia. Środki ochraniające przed mrozem nie powinny działać szkodliwie na ściany wytwornicy.

§ 6. Każda wytwornica powinna być oddalona od otwartego ognia (palniki do spawania i cięcia, ogniska kowalskie i t. p.) co najmniej o 4 m, a odległość między wytwornicami przenośnymi powinna wynosić co najmniej 6 m.

§ 7. W przewodach, rozprowadzających acetylen wewnątrz budynków, ciśnienie acetyleny nie może przekraczać 400 mm słupa wody. W poszczególnych przypadkach dopuszczalne jest wyższe ciśnienie do 1½ atn, przy zastosowaniu sprężarek acetyleny, jeżeli na to uzyskano pozwolenie właściwej władzy przemysłowej.

§ 8. 1. Urządzenia do oświetlania zamkniętych pomieszczeń oraz wszelkie urządzenia ze stałymi wytwornicami powinny posiadać oczyszczacze, umieszczone za wytwornicą lub za zbiornikiem gazu, aby acetylen był dostatecznie oczyszczony z fosforowodoru, siarkowodoru, amonjaku, pyłu wapiennego i t. p., a w urządzeniach przenośnych do celów technicznych acetylen powinien być oczyszczony przynajmniej z domieszek mechanicznych.

2. Masy oczyszczające powinny odpowiadać wymaganiom, zawartym w rozporządzeniu Ministra

Przemysłu i Handlu z dnia 29 sierpnia 1934 r. o budowie i stanie technicznym wytwornic acetylenowych, Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 741 (§ 12).

§ 9. Co do przechowywania karbidu w pomieszczeniach wytwornic stosuje się przepisy o przechowywaniu karbidu przez zakłady przemysłowe.

§ 10. 1. Urządzenia do wytwarzania acetylenu należy tak zainstalować, aby można było mieszaninę gazu z powietrzem odprowadzić na wolne powietrze.

2. Urządzenie acetylenowe powinno być łatwo dostępne dla obsługi.

§ 11. Wytwornice acetylenowe przenośne można ustawiać w warsztatach, jeżeli warsztaty te posiadają następujące objętości powietrza:

do 4 kg ładunku karbidu wytwornic — co najmniej 50 m³ i powyżej 4 kg,

do 10 kg ładunku karbidu wytwornic — co najmniej 100 m³.

§ 12. W pomieszczeniach, w których są ustawione wytwornice, należy przy każdej wytwornicy w miejscu widocznym umieścić drukowane lub czytelnie napisane przepisy obsługi, wskazówki, dotyczące ruchu, i rysunek przekroju danej wytwornicy.

§ 13. 1. Każde miejsce odbioru acetylenu przy zastosowaniu sprężonego powietrza lub tlenu powinno być zaopatrzone w bezpiecznik wodny lub równoważne urządzenie zabezpieczające.

2. Wytwornice acetylenowe, zasilające dwa lub więcej miejsc pobierania gazu, przy zastosowaniu sprężonego powietrza lub tlenu powinny posiadać prócz bezpiecznika wodnego przy każdym miejscu pobierania gazu jeszcze główne urządzenia zabezpieczające, umieszczone na głównym przewodzie gazu, przed pierwszym odgałęzieniem do miejsc odbioru.

3. Połączenie bezpiecznika głównego z bezpiecznikami przy poszczególnych miejscach pobierania gazu nie może być przeprowadzone zapomocą przewodów gumowych, lecz powinno być wykonane jako rurociąg stały ze stali.

4. Do bezpiecznika (z wyjątkiem głównego) powinien być przyłączony bezpośrednio, bez żadnych dodatkowych rur i przewodów metalowych, wąż gumowy, doprowadzający gaz do narzędzia pracy.

5. Przyłączanie kilku węzłów do jednego bezpiecznika jest niedozwolone.

§ 14. Rurociągom stałym należy dać odpowiedni spad, aby zapobiec zbieraniu się wody; we wszystkich najniższych punktach powinny się znajdować odwadniacze, rurociągi zaś powinny posiadać kurki do odłączenia węży bądź bezpieczników.

§ 15. 1. W urządzeniach do oświetlania bud widowiskowych, karuzeli i t. p. węże gumowe są dopuszczalne tylko do przyłączenia wytwornicy do stałego przewodu gazowego. Węże takie powinny być opancerzone. Dla zabezpieczenia końców węży przed zesunięciem należy je zabezpieczyć na końcach rur odpowiednimi zaciskami.

2. Węże gumowe nieopancerzone do celów technicznych (palniki do spawania i cięcia i t. p.) powinny być odpowiednio wytrzymałe, a w szczególności powinny zawierać przekładkę płócienną; przed zesunięciem się węża z rury powinny być odpowiednio zabezpieczone (zaciski, nawinięty drut i t. p.).

3. Na pochodniach acetylenowych nie wolno zakładać przyłączy, które mogłyby służyć do celów innych niż oświetlanie.

§ 16. Jeżeli na wytwornicach lub stałych przewodach umieszczone są przyrządy do mierzenia ciśnienia, wypełnione płynem, wówczas powinny być one co najmniej dwa razy wyższe, niż tego wymaga ciśnienie gazu, lub posiadać odpowiednie rozszerzenie, oraz powinny być wyłączalne.

II. Pomieszczenia wytwornic stałych.

§ 17. 1. Pomieszczenia wytwornic nie mogą być używane do żadnych innych celów i powinny być urządzone jedynie w przyziemi, jednakże nie poniżej poziomu otaczającego terenu; jeżeli pod pomieszczeniem wytwornic znajdują się piwnice, sutereny i t. p., wówczas powinny one posiadać masywne stropy. Pomieszczenia wytwornic powinny być suche oraz posiadać otwory wentylacyjne.

2. Pomieszczenie powinno być tak obszerne, aby pozwalało na pozostawienie ze wszystkich stron wytwornicy wolnej przestrzeni o szerokości nie mniejszej niż 85 cm, a nadto umożliwiało przechowywanie zapasu karbidu w puszkach.

3. Pomieszczenia wytwornic powinny posiadać twardą podłogę (beton gruzowy, płytki terrakotowe i t. p.) i ogniotrwałe ściany. Za ściany ogniotrwałe uważa się również ściany z desek obustronnie tynkowanych, z azbestu z łupkiem, z gipsu, ze sztucznego kamienia i t. p.

4. Pomieszczenia wytwornic, wbudowane w zabezpieczonych przed mrozem warsztatach, mogą być oddzielone ścianami z blachy.

5. Pomieszczenia wytwornic powinny być pokryte lekkim dachem. Ułożenie wolnoleżącego lekkiego sufitu jest dozwolone, jeżeli sufit ten wykonany jest z materiału, będącego złym przewodnikiem ciepła.

6. Używanie przestrzeni ponad sufitem do jakichkolwiek celów jest niedozwolone.

7. Drzwi i te okna pomieszczeń wytwornic, które dają się otwierać, lub otwory, niezabezpieczone grubym szkłem, powinny prowadzić na wolne powietrze. Odległość ich od okien i drzwi sąsiednich pomieszczeń, w których znajduje się otwarte światło, łatwopalne przedmioty i t. d., jak również od przejść przy budynkach mieszkalnych (galerje, otwarte schody i t. p.) oraz innych zabudowań powinna wynosić co najmniej 5 m. Odległość tę należy mierzyć długością drogi gazu.

8. Jeżeli odległość jest mniejsza lub jeżeli pomieszczenie wytwornic przylega do granicy nieruchomości albo dróg publicznych, pomieszczenia wytwornic powinny być z tej strony zamknięte zapomocą masywnego muru bez otworów.

9. Drzwi pomieszczenia powinny się otwierać nazewnątrz i w przerwach pracy powinny być zamknięte na klucz.

10. Jeżeli do oświetlenia pomieszczenia wytwornicy ma być użyte oświetlenie sztuczne, wówczas do tego oświetlenia powinny być użyte żarówki elektryczne, zaopatrzone w armaturę gazoszczelną, przy czym instalacja elektryczna powinna odpowiadać warunkom, wymienionym w ust. 11 paragrafu niniejszego. Użycie otwartego płomienia dozwolone jest tylko przy oświetleniu z zewnątrz, jeżeli otwarty płomień oddalony jest od drzwi i otwieralnych okien pomieszczenia wytwornicy co najmniej o 3 m i umieszczony za szybami z grubego szkła, nieotwieralnymi i założonymi gazoszczelnie.

11. Instalacje elektryczne (silniki, bezpieczniki, wyłączniki i t. p.) powinny znajdować się nazewnątrz pomieszczenia wytwornicy i być od nich gazoszczelnie oddzielone lub powinny odpowiadać normom Stowarzyszenia Elektryków Polskich PNE 10, PNE 17 i PNE 30, dotyczącym pomieszczeń, w których znajdują się gazy wybuchowe lub pył węglowy.

12. Pomieszczenia wytwornicy mogą być ogrzewane jedynie z zewnątrz i powinny odpowiadać wszelkim warunkom bezpieczeństwa pod względem ogniowym. Przy ogrzewaniu elektrycznym należy się stosować do wymagań, określonych w ust. 11. Nie wolno używać otwartych oporników jako grzejników.

13. Pomieszczenia wytwornicy stałych mogą się znajdować w warsztatach, jeżeli spełnione będą następujące warunki:

- a) warsztaty te są zabezpieczone przed mrozem;
- b) przestrzeń nad pomieszczeniem wytwornicy będzie zamknięta lekkim dachem oraz będzie wolna od wszelkich urządzeń, belek i t. p., o ile nie stanowią one części składowych wytwornicy;
- c) będzie zapewnione skuteczne przewietrzanie pomieszczenia;
- d) dostęp z warsztatu do pomieszczenia wytwornicy odbywać się będzie przez obszerny, dobrze przewietrzany przedsionek, którego drzwi tak są rozmieszczone i urządzone, iż nie dozwalają na przejście z jednego pomieszczenia do drugiego, zanim poprzednie drzwi nie zostały zamknięte.

14. Otwory kanałów wentylacyjnych pomieszczenia wytwornicy powinny być umieszczone w najwyższym punkcie pomieszczenia. Wyloty kanałów wentylacyjnych powinny być wyprowadzone co najmniej 75 cm powyżej kalenicy najwyższego przyległego budynku. Przekrój kanału wentylacyjnego powinien wynosić co najmniej 360 cm² na każde 50 m³ pojemności pomieszczenia. Nazewnątrz otwory wentylacyjne powinny być zabezpieczone przed opadami atmosferycznymi.

15. Wyloty rur bezpieczeństwa oraz otworów wentylacyjnych powinny być oddalone co najmniej o 5 m od wylotów kominów, palenisk, ognisk na wolnym powietrzu, drzwi i okien sąsiednich pomieszczeń, w których znajdują się otwarte światła, paleniska albo łatwopalne przedmioty oraz od przejść przy budynkach (galerje, otwarte schody i t. p.). Odle-

głość tę należy mierzyć długością drogi gazu. Postanowienie to nie dotyczy nieotwieralnych i gazoszczelnych okien z grubego szkła.

16. Postanowień ustępów 5, 6, 7, 8, 14 oraz 15 nie stosuje się do pomieszczeń wytwornicy na statkach, dokach i w wagonach. Jednakże we wszystkich tych przypadkach drzwi i okna, wychodzące z pomieszczenia wytwornicy, powinny być tak umieszczone, aby nie wychodziły na drzwi i okna pomieszczeń sąsiednich.

III. Doły na muł wapienny.

§ 18. 1. Doły na muł wapienny powinny być tak położone i urządzone, ażeby wydobywający się z nich acetylen nie był szkodliwy i niebezpieczny dla otoczenia oraz nie mógł się przedostać do przestrzeni, przykrytych dachem.

2. Usuwanie mułu powinno odbywać się w taki sposób, ażeby nie wyrządzało szkód osobom trzecim. Nie wolno wpuszczać mułu wapiennego do odpływów (dreny, potoki i t. p.). Odprowadzanie do kanałów jest dozwolone, jeżeli muł został co najmniej stokrotnie rozcieńczony wodą.

3. Otwarte doły na muł wapienny lub otwarte ich części należy ogrodzić w sposób, zabezpieczający przed wpadnięciem do dołów. Jeżeli dół przykryty jest szczelnie, należy go zaopatrzyć w urządzenie, zapewniające przewietrzanie.

IV. Ochrona przed niebezpieczeństwem ognia.

§ 19. 1. Palenie tytoniu oraz przebywanie z przedmiotami żarzącymi się lub płonącymi w pomieszczeniach wytwornicy, jak również w pobliżu tych pomieszczeń, dołów na muł wapienny i zbiorników na gaz acetylenowy — jest niedozwolone.

2. W odpowiednich miejscach, jak również na wszystkich drzwiach pomieszczeń urządzeń acetylenowych należy umieścić tablice ostrzegawcze z napisem: „Nieupoważnionym wstęp wzbroniony! Nie zliżać się i nie wchodzić z otwartym ogniem! Palenie tytoniu surowo wzbronione!”.

V. Przepisy o bezpieczeństwie ruchu.

§ 20. 1. Wprowadzanie jakichkolwiek zmian konstrukcyjnych w wytwornicach, urządzeniach zabezpieczających lub zbiornikach gazu z pominięciem przepisu § 2 rozporządzenia niniejszego — jest niedozwolone.

2. Przeciążanie wytwornicy, czy to przez przekroczenie najwyższej stałej wydajności, czy też przez podniesienie ciśnienia acetyleny lub załadowanie karbidu ponad ustalone i podane na tabliczce fabrycznej wielkości — jest niedozwolone.

3. Wytwornice acetylenowe należy starannie chronić przed zamarznięciem. Gdyby zaszła potrzeba rozmrażania wytwornicy, wówczas nie wolno używać do tego celu otwartego płomienia lub przedmiotów rozgrzanych, z wyjątkiem wody gorącej lub pary wodnej.

4. Przed każdą naprawą i transportem wytwornicy należy usunąć z niej resztki gazu przez całkowite wypełnienie przestrzeni gazowych wodą.

5. Sprawdzanie szczelności wszystkich części wytwornicy oraz przewodów gazowych może się odbywać jedynie zapomocą wody mydlanej.

6. Bębny z karbidem powinny być w stanie nieuszkodzonym. W celu ochrony bębnow przed wilgocią należy je ustawiać na podwyższeniu, szczelnie zamknięte.

7. Otwieranie bębnow karbidowych o pokrywach lutowanych może odbywać się tylko na zimno, z wyłączeniem jakiegokolwiek płomienia lub narzędzia rozgrzanego, czy też wytwarzającego iskry.

8. Resztki pyłu karbidowego powinny być zawsze usuwane z bębna możliwie dokładnie. Resztki tego pyłu należy zniszczyć przynajmniej w 10-krotnej pod względem wagi ilości wody na otwartym powietrzu, dopóki gaz nie przestanie się zupełnie wydobywać.

9. Nie wolno wrzucać resztek karbidu do wody bieżącej, kanałów lub ścieków publicznych. Odprowadzanie do kanałów jest dozwolone przy co najmniej stokrotnym rozcieńczeniu wodą.

10. Środki do gaszenia ognia (suchy piasek, gaśnice bezwodne i t. p.) należy utrzymywać w pogotowiu w stanie, zdatnym do natychmiastowego użytku.

VI. Obsługa wytwornic.

§ 21. 1. Za przepisowe i fachowe obsługiwanie wytwornicy odpowiedzialny jest przedsiębiorca, który powinien dbać o to, ażeby personel, któremu powierzono obsługę urządzeń acetylenowych, był dostatecznie wyszkolony i obeznany z przepisami niniejszemi.

2. Nadzór nad urządzeniami acetylenowymi mogą wykonywać jedynie osoby w wieku co najmniej 18 lat.

VII. Wydawanie pozwoleń na używanie wytwornic stałych.

§ 22. 1. Celem uzyskania pozwolenia na używanie wytwornicy stałej, należy wnieść podanie do władzy przemysłowej II instancji.

2. Do podania należy dołączyć:

- a) poświadczenie ostemplowania wytwornicy;
- b) dwa egzemplarze opisu wytwornicy, przepisów obsługi i rysunku wytwornicy w przekroju wraz z dodatkowymi urządzeniami (zbiornik gazu, bezpiecznik wodny i t. p.). Opis wytwornicy powinien umożliwić poznanie sposobu działania wytwornicy, okresu czasu odmulania (odniesionego do ciężaru odgazowanego karbidu), jak również sposobu oczyszczania gazu; w urządzeniach do celów technicznych, posiadających główne urządzenie zabezpieczające, należy podać również zasadnicze jego cechy. Na załącznikach tych należy podać treść tabliczki fabrycznej wytwornicy i urządzeń zabezpieczających;

c) dwa egzemplarze projektu (planu) budowlanego, zawierającego rzuty poziome i przekroje właściwych kondygnacji, oraz rzut wieży dachowej w skali 1 : 100, planu sytuacyjnego w skali 1 : 500 oraz planu orientacyjnego w skali 1 : 10000. Na planie sytuacyjnym powinny być uwidocznione ponadto wszystkie budynki wraz z ich drzwiami i oknami, znajdującymi się w promieniu, co najmniej 10 m od urządzenia acetylenowego.

3. Władza przemysłowa po otrzymaniu podania powinna dokonać urzędowego odbioru całego urządzenia acetylenowego, który polega na stwierdzeniu prawdziwości danych, zawartych w załącznikach, oraz stwierdzeniu, czy pomieszczenie wytwornicy i całe urządzenie odpowiada przepisom obowiązującym. Jeżeli urządzenie odpowiada przepisom, władza przemysłowa wydaje składającemu podanie pozwolenie na używanie danego urządzenia acetylenowego (według wzoru załącznika), zwracając przytem poświadczenie ostemplowania oraz jeden poświadczony egzemplarz załączników.

4. Władza przemysłowa prowadzi rejestr wydanych pozwoleń, zawierający: liczbę porządkową, liczbę rejestru akt, datę wydania pozwolenia, imię i nazwisko lub firmę przedsiębiorstwa i jego adres, rodzaj przedsiębiorstwa oraz treść tabliczki fabrycznej wytwornicy i uwagi.

5. W razie stwierdzenia podczas odbioru braków władza przemysłowa może wydać pozwolenie warunkowe oraz wyznaczyć termin do usunięcia tych braków. Jeżeli braki nie zostaną w określonym terminie usunięte, urządzenie powinno być unieruchomione.

6. W razie dokonania zmian w urządzeniu acetylenowym lub pomieszczeniu wytwornicy należy uzyskać ponowne zezwolenie władzy przemysłowej na używanie wytwornicy. W załącznikach do takiego podania wystarczy uwidocznic przeprowadzone zmiany.

7. Pozwolenie wraz z załącznikami i poświadczaniem ostemplowania powinien posiadacz urządzenia acetylenowego przechowywać i okazywać na żądanie władz.

8. Koszty odbioru ponosi posiadacz urządzenia, który ponadto obowiązany jest dać do dyspozycji potrzebne do odbioru siły robocze i przyrządy.

VIII. Wybuch acetyleny.

§ 23. 1. O każdym wypadku wybuchu acetyleny powinien posiadacz urządzenia acetylenowego natychmiast zawiadomic władzę przemysłową II instancji, która bezzwłocznie poleci rzeczoznawcy (§ 15 p. 3 rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 29 sierpnia 1934 r. o budowie i stanie technicznym wytwornic acetylenowych, Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 741) zbadanie przyczyn wybuchu.

2. Protokół, sporządzony przez rzeczoznawcę, powinien zawierać szczegółowy opis całego urządzenia, domniemane przyczyny wybuchu i skutki wybuchu. Jednocześnie rzeczoznawca powinien w protokole wskazać, czy urządzenie może być ponownie uruchomione, ewentualnie pod jakimi warunkami.

3. Jeden egzemplarz protokołu przesyła rzeczoznawca Ministerstwu Przemysłu i Handlu, drugi — władzy przemysłowej.

4. Władza przemysłowa, na podstawie protokołu rzeczoznawcy i po przeprowadzeniu urzędowego odbioru, jeżeli uzna odbiór ten za konieczny, wydaje pozwolenie na używanie urządzenia acetylenowego, które upoważnia do uruchomienia wytwornicy.

IX. Przepisy przejściowe.

§ 24. 1. Wytwornice acetylenowe stałe, które nie otrzymały pozwolenia na używanie przed wejściem w życie przepisów niniejszych, należy zgłosić władzy przemysłowej II instancji, w ciągu 3 miesięcy od dnia wejścia w życie rozporządzenia niniejszego.

2. Władza przemysłowa po otrzymaniu zgłoszenia przeprowadza urzędowy odbiór i wydaje pozwolenie na używanie wytwornicy.

3. Ze względu na bezpieczeństwo obsługi lub otoczenia władza przemysłowa może żądać dostosowania do wymagań rozporządzenia niniejszego urządzeń acetylenowych, posiadających pozwolenie, wydane przed wejściem w życie rozporządzenia niniejszego.

X. Odchylenia od zastosowania przepisów niniejszych.

§ 25. Minister Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Opieki Społecznej może w przypadkach wyjątkowych zezwolić na odchylenia od wymagań i warunków technicznych, zawartych w rozporządzeniu niniejszem.

XI. Przepisy szczególne dla górnictwa.

§ 26. Co do zakładów, podlegających władzom górniczym, stosuje się postanowienia art. 149 prawa górniczego, ogłoszonego rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 listopada 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 654).

XII. Przepisy końcowe.

§ 27. 1. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w sześć miesięcy po dniu ogłoszenia.

2. Jednocześnie tracą moc obowiązującą wszystkie dotychczasowe przepisy, wydane w przedmiotach, unormowanych rozporządzeniem niniejszem. W szczególności tracą moc obowiązującą:

- a) w województwach zachodnich—rozporządzenia policyjne w sprawie wytwarzania, przechowywania i używania acetylenu oraz w sprawie magazynowania karbidu (wydane na podstawie § 137 ustawy z dnia 30 lipca 1883 r. o ogólnym zarządzie kraju, §§ 6, 12 i 15 ustawy z dnia 11 marca 1850 r. o zarządzie policyjnym, ustawy z dnia 8 lipca 1905 r., dotyczącej kosztów badania urządzeń wymagających dozoru, oraz § 120 a i 120 e ustawy przemysłowej Rzeszy);

b) w województwach południowych i cieszyńskiej części województwa śląskiego — rozporządzenie Ministerstwa handlu, spraw wewnętrznych, robót publicznych i kolei żelaznych z dnia 10 września 1912, dotyczące się wyrobu i używania acetylenu, tudzież obrotu karbidem (Dz. u. p. Nr. 185);

c) w województwach centralnych i wschodnich — przepisy o używaniu acetylenu a także o przechowywaniu i sprzedaży karbidu, zatwierdzone przez Ministra Finansów 30 kwietnia 1904 r., ogłoszone w zbiorze ustaw i rozporządzeń rządowych 1904 r. Nr. 79, str. 832.

Minister Przemysłu i Handlu: *H. Floyar-Rajchman*

Załącznik do rozp. Min. Przem. i Handlu z dnia 20 września 1934 r. (poz. 903).

Wzór do § 22.

Urząd
Nr. dz.

. dn. 19 . . . r.

Pozwolenie na używanie wytwornicy acetylenowej.

Nr. rejestru

Na podstawie § 22 rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 20 września 1934 r. wydanego w porozumieniu z Ministrami: Opieki Społecznej i Spraw Wewnętrznych o ustawianiu, używaniu i obsłudze wytwornic acetylenowych (Dz. U. R. P. Nr. 99, poz. 903) pozwala się na używanie wytwornicy acetylenowej stałej, ustawionej w przedsiębiorstwie

(imię i nazwisko lub firma oraz rodzaj przedsiębiorstwa)

w

(miejscowość, ulica, Nr. domu)

Wytwornica, na której używanie wydaje się pozwolenie niniejsze, zaopatrzona jest w tabliczkę fabryczną, zawierającą następujące dane:

nazwa albo firma oraz siedziba wytwórcy

rok budowy; bieżący Nr. fabryczny;

nazwa i wielkość wytwornicy;

ładunek karbidu kg; ziarnistość karbidu mm;

najwyższe dopuszczalne ciśnienie robocze acetylenu w mm słupa wody;

najwyższa stała wydajność acetylenu w l na godz.;

Nr. dopuszczenia wraz z literą rozpoznawczą

Uwagi:
.
.
.

(m. p.)

(podpis)